

Usnesení

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 10. dubna 2019 stížnost **obžalovaného Ing. Petra Vlčka**, narozeného 5. července 1974, proti usnesení Okresního soudu Praha - východ ze dne 21. února 2019, číslo jednací 1 T 11/2017 - 920, a rozhodl

takto:

Podle § 149 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu se napadené usnesení **ruší** a soudu I. stupně se ukládá, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Odůvodnění

1. Napadeným usnesením rozhodl okresní soud o tzv. námitce podjatosti vznesené obžalovaným tak, že podle § 30 odst. 1 tr. řádu nejsou předsedkyně senátu, jakož i přísedící, vyloučeny z projednávání předmětné věci obžalovaného.
2. Proti tomuto usnesení podal obžalovaný včasnou stížnost, v níž namítá především, že se okresní soud nikterak nevypořádal primárně s jeho výhradou, zda ve věci rozhoduje senát ve správném složení a zda byla dodržen princip zákonného soudce. Avizováno bylo, že stížnost bude do 30 dnů odůvodněna. K tomu následně nedošlo, a to ani poté, co byla dne 28. 3. 2019 věc nejprve vrácena soudu I. stupně bez věcného vyřízení a posléze byla opět stížnostnímu soudu předložena dne 5. 4. 2018.
3. Poté, co okresní soud věc opětovně předložil, tentokrát s vyjádřením o tom, že okresní soud i z hlediska obsazení senátu přísedícími, rozhodoval dle platného rozvrhu práce a související zcela transparentní systematiky při přidělování členů senátu, krajský soud jako soud II. stupně přezkoumal z podnětu podané stížnosti správnost výroku napadeného usnesení i postup řízení, které jeho vydání předcházelo, jak ukládá ustanovení § 147 odst. 1 tr. řádu, a dospěl k přesvědčení, že napadené usnesení nemůže obstát, a to z důvodů, které nebyly stěžovatelem výslovně namítány, resp. primárně z důvodů procesních.
4. Jestliže okresní soud správně rozhodoval o tzv. námitce podjatosti, kterou vznesl obžalovaný, podle protokolace hlavního líčení konaného dne 21. 2. 2019 (viz čl. 908 a násl.) v senátě a za tímto účelem přerušil hlavní líčení, pak ve spisovém materiálu absentuje protokol o hlasování. Vzhledem k tomu, že existovala možnost, že ten toliko nebyl do spisu zařazen, resp. žurnalizován, pak i za tímto účelem byla věc původně vrácena soudu I. stupně, aby uvedené napravil. Poté, co byla věc opětovně předložena, pak po přezkoumání obsahu spisu stížnostní soud zjistil, že k nápravě nedošlo, přičemž tomu bylo dne 9. 4. 2019 doručeno vyjádření předsedkyně okresního soudu, z něhož vyplývá, že v důsledku technického pochybení nebyl protokol o hlasování senátu vyhotoven.
5. Stížnostní soud se tak musel zabývat tím, zda se jedná o procesní pochybení takového charakteru, pro které nemůže napadené usnesení obstát, přičemž dovodil, že k jinému závěru ani s ohledem na charakter a význam protokolu o hlasování dospět nemůže. Na uvedený procesní postup je totiž nutno vztahovat i obecné ustanovení § 55 odst. 1 tr. řádu, podle nějž, pokud nestanoví

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková

zákon jinak, se o každém úkonu trestního řízení sepíše protokol, a to zpravidla při úkonu nebo bezprostředně po něm. Problematika protokolu o hlasování je pak samostatně upravena v § 58 tr. řádu, a to způsobem, který fakticky nepřipouští žádné výjimky, když z logiky věci vyplývá, že pokud nebyl protokol sepsán, pak nemůže mít rozhodnutí senátu o námitce podjatosti zákonem předpokládanou relevanci, resp. nutně by muselo vzbuzovat významné pochybnost o tom, zda senát při poradě a hlasování postupoval zcela konformně. Na tomto místě je třeba upozornit i na publikované usnesení Městského soudu v Praze 7 To 154/96, v jehož právní větě je výslovně uvedeno, že: „je-li ve věci příslušný konat řízení senát a je potřeba vydat některé senátní rozhodnutí, může soud (senát) rozhodnutí učinit pouze v zákonem stanovené formě jednání soudu, kterou je hlavní líčení, veřejné a neveřejné zasedání.“ Stejně tak nezbyvá než uvést, že v případě rozhodování o námitce podjatosti ve smyslu § 31 odst. 1 tr. řádu o vyloučení soudce nebo přísedícího, pokud rozhodují v senátě, rozhodne tento senát, a již jen proto na uvedený případ ani není možno vztahovat právní úpravu v § 58 odst. 5 tr. řádu.

6. Stížnostnímu soudu proto nezbylo než uzavřít, že se jedná o takové procesní pochybení, v důsledku něhož nelze předmětné rozhodnutí považovat za zákonné, na tomto základě pak sám stížnostní soud nemohl nikterak rozhodnout, a proto nejen usnesení zrušil podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu, ale současně i prvému soudu uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.
7. Pokud jde o námitku, že ve věci rozhodoval senát, u něhož jsou pochybnosti, že byl dodržen princip zákonného soudce, pak pokud jde o předsedkyni senátu 1 T okresního soudu, uvedená věc napadla do tohoto senátu dle postupu, který konvenoval tehdejšímu rozvrhu práce, tj. tomu, který byl platný v době podání obžaloby. Pokud jde o obsazení senátu soudci přísedícími, pak k tomu bylo zasláno stížnostnímu soudu obsáhle vyjádření, včetně příloh, dokumentujících jednak, který přísedící je přiřazen k tomu kterému senátu a který ho případně zastupuje, když z příloh je možno dovodit, že v úvahu připadal původně senát ve složení Hana Drahotová a Květuše Čelikovská, přičemž druhá jmenovaná obžalovaného osobně zná, tudíž byla zastoupena Ing. Dagmar Rollerovou, která však nemohla činnost vykonávat z pracovních důvodů. Prvním zastupujícím přísedícím je tak Zdeňka Myslivečková.
8. Ačkoli bylo možno stěžovateli přisvědčit v tom, že s uvedenou problematikou se okresní soud nikterak nevypořádal, nezbyvá než ho současně upozornit na to, že otázka toho, zda ve věci, či nikoli, působí zákonný soudce, ani není předmětem rozhodování ve smyslu § 31 odst. 1, resp. 30 tr. řádu. Stížnostní soud uvedené zjišťoval toliko za účelem objasnit námitku stěžovatele, neboť v případě, že by nerozhodoval „zákonný senát,“ pak by také toto zjištění mohlo samo o sobě vést ke zrušení usnesení. O takový případ se však v nyní projednávané věci objektivně nejedná. Nad tento rámec je třeba poznamenat, že pochopitelně není možno nikterak zlehčovat právo na zákonného soudce i v otázce obsazení senátu přísedícími z řad laické veřejnosti, nicméně jedná se zpravidla o osoby, které mají svá běžná povolání a které se nemohou vždy pro tyto účely uvolnit, či mohou mít celou řadu důvodů, proč se nemohou jednání soudu zúčastnit. Tento princip tak v běžné praxi soudu může být do jisté míry problematický z hlediska ekonomiky řízení, resp. zájmu na rozhodnutí soudu v relevantním časovém úseku. Z tohoto hlediska je obsazování senátu, když navíc některé, například vazební věci, je nutno vyřizovat přednostně, poměrně složité a zástup toho kterého přísedícího dle platného rozvrhu práce je v zásadě běžným předpokladem toho, aby činnost soudu nebyla ochromena. Pokud jsou dodrženy základní principy obsazování senátu, tak jako v případě nyní projednávaném, pak okresnímu soudu v jeho postupu nelze nic vytknout, když s ohledem na vyjádření soudu doložené přílohami se rovněž jedná o postup dostatečně transparentní. Z hlediska obsazení senátu přísedícími tedy stížnostní soud nemohl mít k rozhodovací činnosti soudu I. stupně skutečně žádné výhrady a z tohoto namítaného důvodu by usnesení ani zrušeno být nemohlo.

9. Úkolem soudu bude, aby o námitce vznesené obžalovaným opětovně v dalším řízení rozhodl, a to způsobem zcela procesním, když se sám musí současně, a to zcela konkrétně (aby bylo možno jeho rozhodnutí případně následně přezkoumat), vypořádat s veškerými jejími souvislostmi, a to i z hlediska toho, jak snad měli přísedící v průběhu hlavního líčení vystupovat.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 10. dubna 2019

JUDr. Kateřina Hykešová v. r.
předsedkyně senátu